

Temps de fotos

À

Vivim en una era digital. Ho sé. Les pantalles i altres artefactes estan a l'ordre del dia. Ho sé. Però, no en fem un gra massa? Fa uns quants dies, mentre passejava de flor en flor pels carrers del centre històric de Girona, em vaig adonar de com n'estem d'enganxats als dispositius en general, i, en aquest dia en concret, als dispositius fotogràfics.

La bellesa del que visitem, del que veiem i del que vivim, intentem copsar-la en una imatge que ens quedi per al record, però tot sovint ens perdem en l'enfocament i no veiem res més enllà de l'objectiu. De tot en volem el record gràfic (de fet, gràfic és un dir, perquè la majoria de les fotografies sí que restaran a la memòria, però a la memòria de l'ordinador), i per això disparem aquí i allà i més enllà per guardar-nos un trosset d'aquell paisatge o d'aquell moment i poder oblidar-lo en l'emmagatzematge al minut u.

Als inicis de la modernitat, la gent dubtava de fer-se fotos perquè alguns creien que les fotografies et robaven l'ànima. Ara diria que ja ens l'han pres, si tenim en compte la quantitat que n'arribem a fer. A més, la devem tenir escampada arreu del món, de tant que ens agrada enviar-les i reenviar-les a amics, coneguts i... la resta. Aquesta és una altra de les inquietuds que em va venir al cap en Temps de Flors: quanta gent m'haurà pres un trosset d'ànima, si tenim en compte que en aquests esdeveniments multitudinaris és impossible fer una foto en solitari, on no surti ningú més que tu o les margarides que floreixen ben maques soles.

Per altra banda, l'estil fotogràfic dels assistents també dóna de si. Les selfies encapçalen clarament la llista, fins al punt que et miren de forma estranya quan demanes a algú altre que et faci una foto (i sóc jo, la rara?). Després tenim dos grups clarament diferenciats: els que fan fotos indiscriminadament a cada lloc on s'aturen, com si haguessin de fitxar, i els que cerquen la foto (que, tot s'ha de dir, ha fet la meitat de la població) però amb aquella llum i aquella perspectiva que els faci destacar a l'Instagram. Perquè és clar que tots podem ser fotògrafs, però no tots sumarem tants likes en el nostre compte. La competència és molt dura.

El que no ha canviat gens, però, i mal m'està dir-ho, és la posa de, sobretot, les noies. Aquella positura de model, amb un peu més avançat que l'altre, una mà recolzada sobre el maluc i aquell somriure d'anunci de dentífric, fals com els implants que t'han posat per les càries, encara dura i perdura, amb l'agreujant que la tecnologia actual ens permet repetir la foto una i altra vegada si veiem que ens ha quedat un cabell mal posat, cosa que genera cues en la gent que espera torn per fer la foto en el mateix lloc i en la mateixa posició que els seus predecessors.

Tampoc no ha canviat la insistència amb què pressionem les criatures a posar ben clenxinats i sense protestar en aquella foto que veus claríssima i maquíssima i perfectíssima, i que ja has decidit que anirà a la paret del menjador. Llàstima que quan els de la cua et comencen a escriuissar perquè estàs fent un tap, encara no l'has aconseguit.